

2003

Naslovka št. 34/44

Žrtve frankolovskih partizanov (3)

Netočnosti in zavajanja pisanja Janeza Černeja v reviji Demokracija.

Demokracija je v št. 34 z dne 21. 8. 2003 objavila članek raziskovalca Janeza Černeja z naslovom Žrtve frankolovskih partizanov (1. del), v št. 35 z dne 28. 8. 2003 pa je objavila 2. del z naslovom Grob na Straži (2. del).

Bistvo prvega dela je, citiram Demokracijo: *»Dragica Šibanc je bila lepo dekle, stara je bila 22 let in v šestem mesecu nosečnost, ko jo je skupina partizanov odvedla z doma v Belem potoku pri Frankolovem. Ves teden so jo posiljevali na kmetiji Ravnak pod Kiselico, potem so jo ubili in zagrebli na Straži nad Frankolovim«.*

Po pripovedovanju g. Štefke, sestre Dragice Šibanc, je bila septembra 1944 Dragica Šibanc doma na dopustu, ko so ponjo prišli partizani. Med njimi naj bi bil tudi moj oče, pokojni Rudi Selčan. Dejstvo je, da se je zgodil grozovit umor.

Dejstvo pa je tudi, da takrat Rudi Selčan ni bil na terenu, ampak je bil zaprt v nemških zaporih. Obstajajo dokazna gradiva tudi iz zloglasnega Celjskega piskra.

V Demokraciji piše, da je umor ukazala partizanka Slavica Gorenjšek (lahko so predvidevanja?). Kdo je bil izvajalec, se točno ne ve, saj od živečih tega nihče ne ve ali noče vedeti.

Ob tej priložnosti pozivamo še živečo partizanko Slavico Gorenjšek (dekliški priimek), ki živi nekje v Ljubljani, naj se oglasi in objavi pravo resnico.

Edina prava dejstva in edina resnica do sedaj so dokumenti in pričevanja našega očeta Rudija Selčana in njegovih soborcev.

Rudi je stopil v obvezno nemško osnovno šolo na Frankolovem. Že leta 1943 je prišel v spor z nemškimi učitelji, kajti šola je delovala pod nemško okupacijo. Zaradi nasilnega ponemčevanja se je stepel z učiteljem, ki je bil član Hitlerjeve mladine.

Leta 1943 so začele delovati kurirske postaje in pri tem je sodeloval tudi Rudi. Prihod enot Pohorskega bataljona je 16-letnega Rudija spodbudil, da je aprila 1943 stopil v Zidanškovo brigado. V brigadi je zbolel. Po treh mesecih sodelovanja so ga partizani zaradi bolezni poslali domov.

Rudi Selčan je moral še isti dan, 31. 7. 1944, na ukaz znane-ga frankolovskega partizana Val-dija Borovnika iti v izvidnico na Frankolovo.

1. avgusta 1944 je padel v nemilost gestapa. Istega dne so ga Nemci aretirali kot civilista.

V zaporu v Celjskem piskru je bil kakšnih 14 dni, nato v Mariboru približno 14 dni, od tam so ga odpeljali v zapore na Dunaj. Z Dunaja so ga po nekaj dneh odpeljali v zapore v Prago,

Dresden in v taborišče Muhlberg pri Elbi, Stalag 4B. Rudi Selčan je v zaporih in taboriščih preživel več kot 10 mesecev hudega trpljenja in mučenja.

Taboriščnike so po vojni osvobodili borci Rdeče armade in jim omogočili vrnitev domov.

Oče se je vrnil iz taborišča 20. 5. 1945 in moral nadaljevati s služenjem vojske v JLA.

O zgornjem pričevanju obstajajo dokumenti. Iz njih je razvidno, da je bil Rudi Selčan v času grozodejstva nad Dragico Šibanc v zaporu. Poskusili bomo poiskati dokumente še iz slovenskih zaporov – Celjskega piskra.

Bralce Demokracije in njeno uredništvo prosimo, da sprejmeta resnico o mojem očetu in da zbrišeta sledove suma. Grozote vojne so še vedno zelo sveže in prehude, da bi lahko naša družina prenašala tako velike neresnice. Bralce prosimo za razumevanje.

*Danijel Selčan,
družina Selčan, Stranice*